

Imafüzet

a Kárpátaljai Református Egyházkerület
gyülekezetei számára

2012

„Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” 1Pét 1, 16;

Hálások lehetünk Istennek, hogy áldásokban részesít bennünket. Így tekinthetünk vissza a 2012-es esztendőre. Olyan hatalmasan munkálkodott Isten a fiatalok körében, hogy már rég

nem volt rá példa. S azt tapasztalom, hogy egyre többen elfordulnak attól a semmitmondó életstílustól, amit a világ diktál, és odafordulnak Krisztus felé. Ez nagyszerű dolog! Ezért hálások vagyunk Istennek. Megtérnek és újjászületnek emberek, mert Isten Lelke munkálkodik. De nem elég megállni a megtérés és újjászületés pillanatánál, tovább kell lépni a keresztyén életben. Az a gyermek, amelyik nem fejlődik, az nem egészséges; annak egyre kevesebb esélye van az életben maradásra, annak eljön az életében a halál. Az a hívő ember, aki elindult az Úr útján, megismerte kegyelmét és szeretetét, és nem növekszik a hitben, szeretetben, szent életben, előbb vagy utóbb megszűnik élni. Ezért vezetett úgy bennünket az Úr Lelke, hogy a 2013-as évet szenteljük a szentség kérdésének. Szeretnénk Isten Igéjét komolyan véve, nemcsak a mennyiségi keresztyén életre koncentrálni, azaz, hogy minél többen térjenek meg ebben az évben is, hanem a minőségi keresztyén életre is, azaz, hogy minél krisztusibb életet éljenek azok, akik már az övéi.

A szent minőséget jelent. Ha Isten szentségéről beszélünk, akkor nincs ehhez fogható minőség. Ez a legek legje. Nem is igazán lehet megmagyarázni, mit jelent az, hogy Isten szent. Nem lehet, mert minden hasonlat csak elvenne abból, amit az Isten szentsége jelent. Azok, akik megéreztek Isten szentségét, legtöbbször megijedtek, úrrá lett rajtuk halálfélelem, mert valami olyasmit éltek át, amit még soha. Átélték jelenlétében, hogy Isten mennyivel jobb, tisztább, tökéletesebb, mint ők maguk. S félték, hogy ennek a szentségnek a közelében, esendő állapotukban elvesznek, elpusztulnak, ők a bűnösök, vétkesek, szennyesek. Ám akiket a Szent magához engedett, megtapasztalták ezt a minőséget, de nem vesztek el. Azonban tisztában lettek azzal, milyen kegyelemben részesültek. Ez a megtapasztalás vezette őket arra, hogy maguk is életükkel közeledjenek ehhez a minőséghez.

Nincs más célunk, mint Isten parancsát komolyan venni. Mi, akik már találkoztunk a Szenttel, magunk is szentté kell legyünk. Érezzük és lássuk meg, hogy mit is jelent a Szentséges Isten közelében, gyermekeként élni. A megtérés és az újjászületés nem csupán egy élmény, amelyre szívesen emlékszünk vissza, hanem egy szövetségkötés az Úrral. Mikor őt

választom, tudatosan bennem, hogy az övé vagyok, hozzá tartozom, őt képviselem. Ha ez így van, akkor hozzá szabom az életemet. Nem a világ és áramlatai határoznak meg engemet, hanem Jézus Krisztus, Isten Fia. Olyanná kezdek lenni, mint Ő. Egyre szentebb és szentebb leszek. Mert a hívő életének minőségét a szentségben lehet mérni. Szentnek lenni meg nem jelent mást, mit Isten számára félretettnek, elkülönítettnek, használhatónak lenni. Ezért minél tisztább az életem, annál használhatóbb Isten számára. Életemnek minél több területét az Úr uralja, annál alkalmasabb vagyok az ő szolgálatára, s az ő képviseletére ebben a világban.

Nekünk minőséget kell képviselnünk ebben a világban. Egy igazán jó és boldog életet, követhető példát adni, az erkölcsstelenek helyett. Ezért vegyük komolyan, hogy egyre szentebbek legyünk, odaszántabbak, mert a mi Istenünk Szent Isten.

„Tégy Uram, bennünket, szentekké, hogy méltón képviseljünk téged ebben a világban. Ámen.”

Szanyi György lp.

Igehely: Ézsaiás 6,2-3

„Szeráfok álltak mellette, hat-hat szárnya volt mindegyiknek: kettővel arcát takarta el, kettővel lábát fedte be, kettővel pedig repült. Így kiáltott egyik a másíknak: Szent, szent, szent a Se-regek Ura, dicsősége betölti az egész földet!”

A Szentírásnak az egyik legkevésbé magyarázott igéjén keresztül kíván ma az Úr szólni hozzánk. Miért is olyan nehezen érthető és ritkán magyarázott ígerész ez? Azért, mert az, amit Ézsaiás itt leír, az ember számára megfoghatatlan. Az Úristen szentségéről és dicsőségéről beszél, amiről a bűnös ember olyan keveset tud. Kezdetben, az Éden kertjében Isten az emberrel lakozott. Ott járt-kelt a teremtményei között. S a bűntelen ember napi kapcsolatban lehetett a Szent Istennel. A bűneset után azonban az ember méltatlanná vált arra, hogy az Istent teljes szentségében láthassa. A legszentebb próféták és ószövetségi papok számára sem volt megengedett, hogy Isten megjelenésekor rá tekintsenek, különben el kellett veszniük. Az Úr ládájához senki ember fia nem érhetett, a szentek szentjébe a főpapon kívül senki nem léphetett be, ha valaki megszegte ezt, életével kellett fizetnie. A történetünkben szereplő, az Úrnak szolgáló szeráfok sem tekinthetnek a trónon ülőre. Isten szentsége azt jelenti, hogy Ő hozzáférhetetlen és megközelíthetetlen. Mint ahogy Pál apostol is mondja: *„A királyok Királya és uraknak Ura... megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat...”* (I. Tim 6, 16).

Ézsaiás próféta tanúja lehet ennek a szentségnek, ami átértékeli az ő addigi életvitelét. S kétségbeesetten csak ennyit mond: *„Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok.”* (Ézsaiás 6,5) Mi más fogalmazódhat meg egy bűnös emberben, ha felfedezi a Mindenható szentségét: Uram, nem vagyok méltó hozzád. A halász Péter mikor felismeri az Úr Jézust annyit mond: *„Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”* (Lukács 5,8) Te, tökéletes és szent, én pedig bűnös, nyomorult. Milyen jó, hogy Isten nem tűri meg a bűnt és a gonoszságot az Ő jelenlétében. A kísértő bennünket naponta megfertőz, de az Úr szent és feddhetetlen. Az Ő szentsége ma is megköveteli az Ő gyermekei tisztaságát. Hogyan járulhatunk mégis színe elé naponta? Úgy, hogy az utat az Ő szentséges jelenlétéhez Ő maga nyitotta meg az eltévelyedett ember számára. Nagypénteken leomlott a válaszfal, a templom kárpítja felülről az aljáig kettéhasadt. Felülről, Ő volt az, aki utat nyitott számunkra, mikor Jézus

Krisztus értünk tett áldozatát elfogadta. Szabad az út, a szentek szent-jébe, a Felséges Isten a mi Atyánk lett. Aki a bűnt továbbra is gyűlöli, de a bűnös embernek naponta megkegyelmez. Az Ő jelenlétében ma is olyan csodálatos dolgoknak lehetünk szemtanúi, mint Ézsaiás próféta. Ott szembesülünk hozzá méltatlan voltunkkal, ott fájnak az ellene elkövetett vétkeink, s ott ma is gyógyulások történnek, ma is megkötözött emberek szabadulnak rabságukból, s a tisztátalan ajkú szolgák ajkát oltárról vett parázssal teszi tisztává az Úr. (Ézsaiás 6,6-7) Járuljunk naponta a mi Urunkhoz, s az Ő jelenlétében legyen a mi imánk is: „*Szent, szent, szent a Seregek Ura!*” (Ézsaiás 6,3) Ámen.

Imádkozzunk!

Teremtő Istenünk! Imádjuk szent neved, hatalmas irgalmadért, hosszútűrő kegyelmességedért, végtelen szeretetedért. Kihez fordulnánk Uram segítségért, útmutatásért, ha nem hozzád? Kérünk Téged, fogadd szívesen hódolásunkat, bár gyengék vagyunk és sok bűnnel terheltek. Ne fordulj el tőlünk! Mikor ítéletet érdemlünk, és megvetést, mutasd meg hosszan tűrő kegyelmed, éreztessed szereteted. Mint a pusztában vízért kiáltó szomjas lelkek óhajtunk Téged, Életnek Vize. Jöjj, buzogj fel és csillapítsd szomjúságunkat, tápláld lelkünket az örök életre. Kérünk Téged, hogy a Te szentséged töltsen most be a szívüket. Fiad nevében kérünk! Ámen.

Menyhárt István lp.

Áhítat

Textus: Mt 6,9

„...Szenteltessék meg a te neved.”

Isten nevének megszentelése azt követeli meg tőlünk, hogy a legfelsőbb Hatalomról mondott minden egyes szavunk a legtiszteletteljesebb legyen, hiszen *“szent és félelmes az ő neve.”* (Zsolt 111:9). Soha, semmilyen körülmények között ne ejtsük ki könnyelműen Isten nevét. Minden egyes alkalommal, tisztelettel szóljunk hozzá! Amikor imádkozunk, akkor gondoljunk arra, hogy Isten tróntermében vagyunk, ezért szent félelemmel közelítsünk felé. Ha még színe előtt az angyalok is eltakarják arcukat, mennyivel inkább tisztelettudóan kellene megjelenni nekünk tisztátalan, bűnös embereknek mindenható Urunk előtt. Isten nevének megszentelése azonban sokkal több ennél. Nem az fogja megszentelni az Úr nevét, ha nagyon sokszor elmondom egymás után, hogy *„szenteltessék meg a te neved.”* Hiszen beszélhetek tisztelettel Isten nevééről, kimondhatom mély ájtatossággal, közben pedig az életemmel megszenteltem Öt. Ezért fogalmaz olyan keményen Pál apostol, azokkal a zsidókkal kapcsolatban, akik képmutatóan élnek: *„Ha pedig te zsidónak nevezed magadat, aki a törvényre hagyatkozol, és az Istennel dicsekszel, ... és meg vagy győződve arról is, hogy te a vakok vezetője vagy, meg a sötétben járók világossága, az okatlanok nevelője, és a kiskorúak tanítója, mivel tied a törvényben az ismeret és az igazság teljessége: ha tehát más tanítasz, magadat nem tanítod? Aki hirdeted, hogy ne lopj, lopsz? Aki azt mondod, hogy ne paráználkodj, paráználkodsz? Aki utálad a bálványokat, templomrabló vagy? Aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény megszegésével gyalázod az Istent? Bizony „miattatok káromolják az Isten nevét a pogányok között”, úgy amint meg van írva.”* (Rm 2, 17. 19-24) Neked is vigyáznod kell keresztyén testvérem, hogy te, aki talán több száz, vagy ezer igehirdetést végighallgattál már, aki sok kérdésre tudod a választ a Bibliából és talán másokat tanítasz az Isten dolgairól, nehogy szégyent hozz Isten nevére azáltal, hogy az ellenkezőjét éled meg annak, amiről hallasz, vagy tanítasz. Azért fontos ezt tudnunk, mert Isten nevének megszentelése mibennünk történik meg. Maga az Úr mondja nekünk: *„Legyetek azért szentek, mert én szent vagyok!”* (3Móz 11,45). Ezt azonban nem magunk erejéből érzük el, hanem az Isten Lelke által munkálja ki bennünk. Világosan fogalmaz a Szentírás, amikor ezt mondja: *„Ne*

*tévelyegjének: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyereszkedők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát. Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.” (1Kor 6, 9-11) Isten azt szeretné, hogy ha megbecsülnénk megváltásunkat és újjászületett életünket, amit tőle kaptunk és haladnánk tovább a megszentelődés útján. **Szükségünk is van mindennap a megszentelődésre, hiszen mindennap vétkezünk. Fontos, hogy szüntelen megszentelődés által újra megtisztuljunk bűneinktől.** Ne feledjük, mi Isten képviselői vagyunk ebben a világban. Ezért bármit, amit teszünk és mondunk a családjunkban, a munkahelyünkön, az iskolában vagy csendes perceinkben úgy tegyük és mondjuk, hogy szenteltessék meg általuk az Úr neve.*

Imádság: Felséges, mindenható, szent Istenünk! Megvalljuk mély tisztelettel előtted azt, hogy Te vagy egyedül méltó arra, hogy hódoljunk neked. Eléd csak alázattal mehetünk, mert por és hamu az életünk csupán. Bocsásd meg, ha eddig túlságosan ragaszkodtunk kedvelt bűneinkhez, amely miatt megszenstelenítettük a te neved és önmagunkat. Kérünk, szentelj meg bennünket egészen, hogy ne hozzunk gyalázatot a te nagy nevedre, hanem legyünk mécsesek a sötétségben, példák a szeretetben, szakadjunk el attól, amit te gyűlölsz, és ragaszkodjunk ahhoz, amit te szeretsz. Ámen.

Baksa Zsolt lp.

„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.”

(Jakab levele 4,8)

Egy jó ideje azt remélték a társadalomkutatók, hogy azon az úton, amin halad az európai társadalom, az egyén individualizációja fog megtörténni. Tehát fontossá válik az egyén, annak tulajdonságai és jellegzetességei. Ez alapján az ember boldogabb és kiteljesedettebb életű lesz. Ez egy jó, sőt keresztyén mércével mérve is fontos dolog lett volna. De nem ez következett be. A technikai vívmányok fejlődésével és az átlag embertömegek kezébe adásával elkezdődött a társadalom atomizálódása. Tehát az egyén elszigetelődött, magára maradt, befordult a magányába. Ül a TV előtt, azt hiszi társaságban van, de valójában egyedül van. Görgeti a facebook üzenő falát, úgy véli, hogy sok barátjával tart kapcsolatot, de tulajdonképpen mindenkitől távol került. Az ember számára a közösség védőháló, gondoljunk a Szentírás nyáj képére, ahol a báránynak helye van. Ha a bárány nincs a nyájban, akkor annak a báránynak az állapota kétféle lehet: vagy elveszett, elkóborolt és a ragadozók prédája, vagy a vágóhídra viszik. Mindkét dolog kimenetele ugyanaz: a pusztulás.

Jakab levelének ez a verse azt mondja: „Közeledjete Istenhez...”! Honnan? A magányodból, az elszigetelt életedből, a ragadozók karmából, vagy éppen a vágóhídra vezető útról. Röviden így szoktuk mondani: a bűnből. A bűnből közeledj Istenhez, úgy, hogy keresed a gyülekezet közösségét, Krisztus nyáját.

Jakab megmagyarázza a közeledés további lépéseit: „tisztítsátok meg kezeteket”. Egy gyilkosra azt szoktuk mondani, hogy a kezéhez vér tapad. Amikor valaki leszúrja embertársát a vér a kés markolatán át ráfolyik a kezére, így véres lesz a keze, amit bár lemos vízzel és szappannal a gyilkosság után, de lelkileg érzi, hogy mindig ott van a vér, mint valami vádló eszköz. Azt gondoljuk: szerencsések vagyunk, senkit nem szúrtunk le. Bizonyára így van, és vér valóban nem tapad a kezünkhöz, de talán más dolgok tucatjával ott vannak lemoshatatlan szennyként. Jakab mégis azt mondja: „tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök...”, ha nem lehetne megtisztítani, nem mondaná, de mivel mondja, ezért egyértelmű: meg lehet tisztítani. A megtisztítás két részből áll: egyrészt őszinte bűnbánat, másrészt annak szívszerinti eldöntése, hogy többé nem szennyezem be.

A lelki beszennyezés nem olyan, mint a testünk beszennyezése, például egy autószerelő bátran hozzányúl az olajos alkatrészhez, mert tudja, hogy a munka elvégeztével megmossa kezeit. Ezt nem teheti a keresztyén ember a bűnnel, mert a bűn tulajdonsága olyan, hogy hozzászoktat a bűnös állapothoz. Minél többször szennyezted be kezeidet, annál inkább nem lesz benned vágy a megtisztításra. Márpedig bűnnel beszennyezetten nem lehet Istenhez közeledni.

Ezt követi a szív megszentelése: „...szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.” A kétlelkű azt jelenti, hogy a világnak is, és Istennek is próbál megfelelni. Aki az Istennel való élet, tehát a szentség mellett döntött, az hagyjon fel a világnak való megfeleléssel!

Az igeszakasz ígérete, hogy „ő (Isten) közeledni fog hozzátok”, feltétele: közeledj te is, tisztítsd meg kezed, és szenteld meg szíved! Nem kis ígéret a fenti, ragadjuk meg amíg lehet!

Uram bocsásd meg azt a megszámlálhatatlan sok dolgot, amikkel beszennyeztem kezeimet, és így a szívemet. Oly sokszor jellemzett engem is a kétlelkű keresztyén élet. Úgy gondoltam, hogyha másnak lehet, akkor nekem is. Uram erősítsd meg bennem a hitet, hogy Krisztusra és az Ő szentségére tekintsek, és ne a botladozó hívőkre, akikre azt mondhatom: náluk jobb vagyok. Uram szentelj meg engemet, vonj be szorosán a te néped közösségébe, és jöjj közel. Jelenlétedben erősödjön meg életem a szentségben, bátorodjon fel az igazság cselekvésére és a Megváltómról, Jézusról való bizonyágtételre. Ámen

Dancs Róbert lp.

„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonába vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket”

1 Péter 2,9

Mindenki számára nagy kérdés, hogy kik is vagyunk mi. Különösen a tizenéves fiatal foglalkozik sokat ezzel. Egy történet szerint egy asszony egyszer azt álmodta, hogy meghalt, és Isten ítélőszéke elé került. Ott a Mindenható azt kérdezte tőle: – Ki vagy te?

„Kovács Mária – jött a válasz.

– Nem a nevedet kérdeztem, hanem azt, hogy ki vagy.

– Titkárnő XY cégnél.

– Nem a foglalkozásodat kérdeztem, hanem azt, hogy ki vagy.

– Kovács József felesége, három gyermek anyja – jött az újabb próbálkozás.

– Nem a családi állapotodra vagyok kíváncsi, hanem arra, hogy ki vagy valójában.

Mikor az asszony felébredt elkezdte keresni, hogy ki is Ő valójában. Jézus Krisztusban találta meg a választ, és teljesen megváltozott az élete.

Péter apostol egy önmeghatározást kínál nekünk, keresztyéneknek. Kik vagyunk mi Isten előtt? Igen, bűnös emberek, „akik saját erőnkől az ítéletben meg nem állhatunk”. Igen, botladozó követők, akik követhetnénk az Urat hűségesebben is. Igen, igen... De több vagyunk ennél. Péter apostol halmozza egymásra azt a sok gyönyörű jelzőt, amivel Isten követének méltóságát akarja megadni. Isten kezében kimondhatatlanul értékesek vagyunk.

Választott nemzetség – a nemzetség egy olyan csoport, akiket a le származás, a vérrokonság köt össze. A keresztyének vérrokonok. Krisztus vérében testvérek. „Az Ő nemzetsége vagyunk” (ApCsel 17,28). Istenhez tartozunk, Ő választott ki minket.

Királyi papság – Idézzük emlékezetünkbe a hívő ember hármastisztét. Pap, próféta és király. Ebből kettőt említ Péter apostol. A pap feladata az áldozat bemutatása és a közbenjárás. Nekünk keresztyéenként önmagunkat kell Istennek adni hálaáldozatként, áldozni az időnkől, erőnkől az ő szolgálatára, hiszen a megváltásunkért Jézus már feláldozta önmagát. Közben kell járnunk másokért is – imádságban Isten elé vinni embertársainkat, akik maguk talán még nem tudnak kérni

az Úrtól. A király uralkodásra rendeltetett. Már itt a földön uralkodnunk kell bűnös természetünk fölött, a mennyek országában pedig Krisztus mellett fogunk uralkodni.

Szent nemzet – a nemzet azoknak az embereknek az összessége, akiknek ugyanaz a hazája, ugyanazt a nyelvet beszélik, ugyanazok a történetek határozzák meg őket. A keresztyének hazája a Mennyei Királyság, értjük és beszéljük a királyság nyelvét, és meghatározó számunkra Isten szava. Szent nemzetként Isten számára vagyunk elkülönítve. Az övéi vagyunk. Minden más nemzet közül különösen az övé.

Isten tulajdonba vett népe – nem voltunk mindig Istenhez tartozók. De ő „tulajdonba vett” minket. Megvásárolt, kiváltott a szolgaságból a Krisztus véérének árán. Most már hozzá tartozunk, Ő a mi Urunk, neki, és egyedül neki tartozunk számadással a tetteinkért, hiszen Ő a mi urunk. Ő gondot visel a tulajdonáról.

Mindezek a jelzők azt mutatják meg, mekkora méltóság Istenhez tartozni. Péter azért használ négy meghatározást, hogy még inkább aláhúzza: az, hogy mi Istenhez tartozunk nem kicsiség. Életünk legnagyobb örömhíre ez.

De ez a kiváltság küldetéssel is jár. Nem lehet hátradőlni, mondván: Én Istenhez tartozok, „királyi gyermek” vagyok, élveznem kell csupán az életet. Hirdetnünk kell Isten nagy tetteit. Erre hív Péter. Amik vagyunk, Isten kegyelméből vagyunk. És az Ő kegyelme megváltoztatott, naggyá tett minket. A sötétségből és mélységből emelt ki, hogy királyok, papok, Isten népe legyünk. Tovább kell adnunk a szabadítás örömhírét azoknak, akik még nem tartoznak Istenhez, akik nem egy nép, csak emberek, akiket nem köt egybe a Krisztus vére. Küldetésünk van! Az Istenhez tartozásunk arra indít, hogy a világ felé mondjuk az örömhírt. Isten alkalmasnak talált erre, amikor „királyi papsággá” hívott el. Vállaljuk a küldetést örömmel!

Drága Urunk! Köszönjük, hogy a te követésednek megvan a méltósága. Úgy felmelegíti a szívünket, hogy te ilyen naggyá teszel minket. A Te néped vagyunk, királyok, papok, a te tulajdonod. Jó nekünk Hozzád tartozni, Urunk. Te vagy a mindenünk! Arra kérünk téged, hogy hadd örüljünk a te elhívásodnak, és szabadíts meg az állandó önvádtól. Hadd merjünk nagyok lenni Benned. Kérünk Urunk, segíts felvállalni a küldetésünket és hirdetni Téged. A te szabadító tetteidet bárhol, ahová csak állítasz. A Te Fiad nevében kérünk. Ámen

Kacsó Géza lp.

„És ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”.

Efézus 4,11-13

Pál apostol itt azt mondja Istenről: ő adott némelyeket-a gyülekezetnek. Az apostolok, próféták, pásztorok, tanítók, mindannyian-mint Isten által megajándékozott emberek-Isten ajándékai a gyülekezet számára. Talán így is tekintünk rájuk. Talán hálásak vagyunk Istennek egykor volt lelkipásztorainkért, akik üldöztetést szenvedtek; vagy a mostaniakért, akik szívvel-lélekkel, felülről kapott bölcsességgel szolgálnak közöttünk. Azonban itt még nem áll meg a dolog! Mert Isten országában, aki ajándékot kapott, nemcsak örül az ajándékának, hanem maga is ajándékozónak válik! Éppen azért, mert Őt is megajándékozta a Mindenható. Pál apostol elmondja azt is, milyen célból adta az Úr ezeket az embereket ajándékba a gyülekezetnek. „hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére.” Tehát az Úristen- és ez is hangsúlyos: hogy Ő maga, és nem másvalaki-fel akarja készíteni az Ő szentjeit (és szeretteit) a szolgálat végzésére. Ez a felkészítés szó a görög szövegben azt is jelenti: tökéletesítés, javítás, helyreállítás, elkészítés a megfelelő használathoz. Azaz a szenteket (vagyis minket) tökéletesíteni, javítani, helyreállítani, kiigazítani (is) akar az Úr az apostolok, próféták, tanítók által. Mert a szenteket is fel kell, és el kell készíteni. A szenteket is meg kell szentelni. Az Úr meg is szeretné tenni. Kérdés, hogy mi engedjük-e Neki, hogy elvégezze megszentelő munkáját szolgálai által, vagy ellenállunk Neki? Szolgálat végzésére akar Isten felkészíteni bennünket. Ez a szolgálat a Krisztus testének építése. A gyülekezet építése, azaz: a nagy missziói parancs valóra váltása. Az örömhír terjesztése. Vajon mindenki részt vállal ennek a szolgálatnak a végzésében, aki magát szentnek (Isten népéhez tartozónak) vallja? Sok gyülekezetben problémákat okoz, hogy hétről-hétre sokan vannak együtt igét, tanítást hallgatva, de ha tenni kell valamit az evangélium ügyéért, akkor mindig ugyanaz a 10-20 ember mozdul meg csupán. Pedig Isten minden gyermekének tud feladatot adni; senki sem felesleges abban a nagyszabású munkában, amit ebben a világban végez. Aki Nála szolgálatra jelentkezik, azt Ő ellátja munkával! (Nála soha nincs létszám-leépítés a missziói-osztályon!) Meg kell lássuk, hogy a Krisztus követés nem egy

passzív, szép csendesen hallgató, befelé forduló létforma. Isten tervei szerint legalábbis semmiképp nem az. Hanem aktív, szolgáló, a világba követként kilépő, cselekvő élet! Méghozzá mindvégig! Mert azt mondja az Ige, hogy a szolgálatot addig kell végezni: „míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”. Ez pedig tökéletesen csak akkor fog bekövetkezni, amikor az Úr magához veszi gyülekezetét a mennybe. Akkor valóban valamennyien elérkezünk majd a hit egységére. Most még tükör által homályosan látunk; rengeteg dologban véleménykülönbség van közöttünk. Akkor mindnyájan teljes egyetértésben leszünk. Krisztust úgy fogjuk látni színről-színre, úgy fogjuk ismerni teljesen, amilyen Ő valójában. Tehát amíg csak ezen a Földön élünk, addig lesz szolgálat, amit elvégezzünk, s addig mindig lesz mire felkészítenie bennünket az Úrnak. Ezért hát figyeljünk arra idén is, hogy ne tétlenkedjünk, hanem amire Isten küld, amire Ő felkészít, amihez Ő nekünk ajándékot is, lehetőséget is, „kiképzést” is, erőt is adott, mindazt megtegyük az Ő dicsőségére!

Ámen!

Drága Urunk! Köszönjük neked kegyelmed ajándékát. Köszönjük, hogy elhalmozol ajándékaiddal: műveiddel, csodáiddal, és személyekkel: testvérekkkel, barátokkal, szolgálókkal is. Kérünk add, hogy mi is ajándékká tudjunk válni mások számára, méghozzá Tőled való, Általad elkészített ajándékká. Segíts, hogy amit megértettünk igédből, azt meg is cselekedjük. Segíts, hogy meglássuk minden napon, mivel szolgálhatunk Téged. Légy áldott azért, mert Neked szolgálni gyönyörűség! Ámen!

Dancs Edina lp.

Textus: „Ne adjátok oda a kutyáknak azt, ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok oda a disznók elé, nehogy lábukkal széttapossák azokat, majd megfordulva széttépjenek titeket.”

Máté 7,6

Sokszor elgondolkodtam azon, miért „kutyázza” és „disznózza” le Jézus azokat, akik elé NEM szabad dobnunk a szent dolgokat és a gyöngyöket...? Mit jelent az, hogy valaki kutya vagy disznó (megjegyzem: lehet választani?), mit jelent az, hogy „odadobni” eléjük bármi szépet, jót, tisztát...

Mi az, hogy szent? A kérdés relatív... Kivéve Isten esetében. Hiszen, ha Róla van szó, akkor bármelyik oldalról is közelítünk, nem tudjuk Rá azt mondani, hogy Ő nem szent, vagy nem szent az, amit tesz vagy mond. De nekünk, egyszerű földhözragadtaknak mi a „szent”? Mi az, ami annyira drága, annyira igazi, annyira jó, hogy még mi is sajnáljuk eltékozolni, odadobni a disznók elé, hogy eltapossák? És akkor jöhet a felsorolás – csak őszintén –: 1. a család... Hát igen, ami azt illeti, nem tekintjük elég szentnek a családjunkat, mert ha annak látnánk, akkor nem viselkednénk a körükben úgy, ahogy (ezt, ugye, ne részletezzem, mindenki maga tudja az igazságot). 2. A barátok? Igen, a másik kérdés: egyre több olyan „igaz” barátságot látok, amely működik, amíg az érdekek azt kívánják, de apró, esetleg kevésbé apró dolgok miatt olyan gyűlölet és indulat szabadul fel, hogy az állítólagos „örök barik” (barik=barátok) megfojtanak egymást egy kanál vízben. Igen eltérő véleménye van tehát a mai fiataloknak (de az idősebbeknek is) arról, mi az igazi barátság (a Szentírásban pedig világosan áll az útmutatás, lásd: Péld. 18,24b vagy Jn. 15,13). 3. A párkapcsolat... Ez a kemény téma. Nem lehet eleget beszélni róla, és érdekes módon, hiába beszéljük át újra és újra, hogy mit szabad és mit nem, és ezeket miért igen vagy miért nem egy fiú (férfi) és lány (nő) között, mégis azt veszem észre, hogy ebben tudunk a legtöbbet „bűnözni”. Magukat hívőnek tituláló emberek előszeretettel taposnak bele mások lelkébe – fiúk is, lányok is, sajnos –, mondván: én csak az „igazit” keresem... És közben tudják, hogy „igazi”, mint olyan, nem létezik. Isten ad melléd valakit – előbb kérd el Tőle, légy szíves –, és az a valaki „igazivá” válik, ahogyan te is mellette. És ha már melletted van, Isten Igéjére figyelve „szent”-nek kell látnod, meg kell becsülnöd, és úgy is kell élned vele. A legtöbb veszekedést, barátságok felbomlását, családok szétesését az okozza, hogy nem elég „szent” a másik ember ahhoz, hogy megbecsüljük, és ne dobjuk a disznók elé.

Nos, azt hiszem, abban maradhatunk, hogy nem igazán van „szent” az életünkben. Vagyis van, csak mi nem bánunk vele úgy. És az is szomorú, hogy a dolgok vagy emberek TŐLÜNK nyerik a „szentségüket” (azaz: akkor szent valami vagy valaki, ha MI annak tekintjük). Pedig a szentség NEM emberi tulajdonság, nem emberi akarathoz vagy döntéshez kötött. A szentség kölcsönzött ajándéka Istennek. Valami szentté válik, de csakis Isten által. Mi is Krisztusban

leszünk szentek. Szent az, amit Istennek ajánlunk fel. Szent az, ami pont azért, mert Isten tulajdonának tartjuk, kiemelkedik a többi helyszín közül. Szent lesz a templom, mert Isten lakóházának tartjuk, neki szenteljük. Szent egy ember, ha Isten embere, Isten tulajdona, nem csak azért, mert felszentelték, hanem minden ember szent, ha életét Istennek szenteli..

Mi a lényege ennek az Igének? A fentiekén túl talán az, hogy először is vegyük észre: vannak gyöngyeink – s ha nincsenek, nagyon szegények vagyunk, ezért kérjük Istent, hogy segítsen meglátni őket -, és vannak körülöttünk kutyák és disznók (kérem, senki ne vegye személyeskedésnek). Az a kérdés, ki vagy te, és kikkel veszed körbe magad? Ha eddig te is „disznó” voltál, akkor sürgősen változz meg, s ha eddig disznók és kutyák vettek körül, sürgősen kezd el óvni a szent dolgaidat és a gyöngyeidet, mielőtt téged is széttépnek! Hiszen mi történik a szenttől való elfordulás következtében? Széttaposás, széttépés. Nem tapasztaltad már, hogy ahányszor próbálkozol kedves, békítő, Isten felé terelgető, segítő szavakat mondani, vagy Igéket idézni, azonnal „rád rontanak” olyanok, akik alig bírják elviselni, ha Róla beszélsz? Nem vetted észre, hogyan tépik le a szárnyaidat, ahányszor valami felemelőt mondasz? Hogyan kezdenek gúnyolni, bántani, hogy a végén teljesen erőtlenné érzed magad, és úgy érzed, széttapostak? Nos, ez a kutyák és disznók specialitása. És Jézus ebben az Igében arra figyelmeztet: ne szórd eléjük. Legyenek ezek a dolgok NEKED annyira szentek, annyira tiszták és értékesek (mint a gyöngy), hogy nem szórod eléjük csak úgy! Kérdezheted – régebben én is megtettem -: de akkor mit tegyek? Hagyjam ott őket? Beszéljek velük, nekik a világi dolgokról? Jézus arra figyelmeztet, hogy: igen. Nem neked kell megtérítened a fél világot! Nem neked kell szórnod a gyöngyöket. Amíg nem készek arra, hogy befogadják a „szentet”, addig nem kell előttük mutogatnod őket. Ha kell, vond ki magad az olyan társaságból, ahol minden szavad, minden beszélgetés után azt érzed: eltapostak. Több van neked annál, hidd el... NEKED – a kutyákkal és disznókkal ellentétben – VAN kincsed! Van, ami szent, van, ami tiszta, van, ami értékes. Nem te vagy a sajnálatraméltó, nem te veszítesz, hanem ők. Te akkor sem vagy egyedül, amikor emberek nincsenek melletted... De ők?

Mi tehetsz mégis? Először is beszélj a kutyákról és disznókról, a gyöngyszórási problémáidról Istennek. És hagyd, hogy Ő megtegye, amit eltervezett... Ő tegye késszé a szívüket, hogy vágyjanak majd a „szent” és a „gyöngy” után, és akkor már „szórható”... Miért? Mert, ugye, Isten országában a szalonna kutyából is, disznóból is készül!

Imádkozzunk! Drága Mennyei Atyánk! Köszönjük azt, hogy rávilágítasz arra, mi melyik „csoporthoz” tartozunk: tapossuk az Igéd, vagy mi szórjuk... Kérünk, bocsásd meg, hogy bármelyikben is vagyunk, nem becsüljük meg eléggé a Te ajándékaidat. Szeretnénk, ha Te lennél az, Aki mindent megváltoztatsz bennünk, és körülöttünk! Szeretnénk – ha jónak látod –, Lelked által tedd késszé a mi és a körülöttünk élők szívét arra, hogy amikor szent kerül közénk, amikor gyöngyöt látunk, ne eltapossuk vagy eltékozoljuk őket, hanem tanuljuk meg megbecsülni az értéküket! . Ámen.

Magyar Katalin lp.

„Azután megáldotta és megszentelte Isten a hetedik napot, mivel azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után.”

1Móz 2:3

A nyugalom napján Isten áldása van. Annyiszor tapasztaljuk, hogy „más” ez a nap – mint a többi. Nem olyan hétköznapi, valahogy nyugodtabb, csendesebb, szentebb. Miért? Mert Isten az idők kezdetén megáldotta. És amit az Isten egyszer megáld, az örökké áldott. Amikor a nyugalom napját megtartjuk, akkor tőle mi is áldottak leszünk. Áldott lesz a pihenésünk. Számíthatunk rá, hogy áldottabbak leszünk, mint azok, akik nem tartják meg.

„Megszentelte Isten”. Mit jelent ez? Elkülönítette a többi naptól egy szent célra – hogy a teremtmény is megpihenjen, feltöltekezzen, rendezze kapcsolatát a Teremtőjével, elvégezze a maga áldozatát, amivel Istennek tartozik. Akkor lesz „szent” a mi számunkra ez a nap, ha mi is elkülönítjük a többitől, másképp tekintünk rá, mint a hétköznapiakra, másképp élünk ezen a napon. Nem csak délelőtt, amíg lemegy az istentisztelet, hanem EGÉSZ NAP az Úr napja van.

Nyugalom napja – szándékosan nem a vasárnapot mondom nyugalom napjának. Krisztus születése előtt a zsidóság számára a szombat volt a nyugalom napja, feltámadására emlékezve azonban az első keresztyének a hét első napját kezdték el nyugalomnapként ünnepelni. De ha valaki vasárnap hivatalból dolgozik, akkor egy másik szabadnapot kell beiktatni. Akinek dolgozni kell, dolgozzon (hasonlóan ahhoz, hogy ha valakinek az ökre esik gödörbe szombatnapon). Viszont mindenkinek az életében (orvos, tűzoltó, rendőr, mozdonyvezető, lelkész, stb) legyen egy nap, amikor megpihen a munkájából (akkor is, ha szolgálatnak hívja).

A Sátán ellopta a nyugalom napját – ilyenkor vásárolnak, alusznak (ami nem rossz), dolgoznak – pedig nem lenne muszáj. Isten adna két napra elegendő ételmet (mint a manná a pusztában), csak meg kellene benne bízni. Nagyon tisztelem és becsülöm azokat a vállalkozókat, akik annyira bíznak Istenben és úgy félik az Istent, hogy bezárják üzleteiket a nyugalom napján. Ma már mindenben van annyi tartósítószer, hogy megmarad 2 napig is, és nem romlik meg.

Nehémiás ezt parancsolta a népnek: *„Ha az ország lakossága árut vagy bármilyen gabonát hoz be eladásra a nyugalom napján, nem vásárolunk tőlük a nyugalom napján, vagy más ünnepnapokon.”* (Neh 10:31) Ezt kellene ma is elérni, akár drasztikus törvényekkel, hogy az embereknek visszaadjuk a nyugalom napját. E nélkül a világ rohan a lelki csőd felé, azt hiszik, hogy ez a vásárlás napja (innen van a magyar vasárnap szavunk). Nincs nyugodt pihenése, nincs a lelkének feltöltekezése, nincs megállása. Olyan lett, mint egy robot, vagy egy

rabszolga. Pedig a nyugalom napja olyan, mint mikor valaki elmegy a mezőre kapálni, és a sor végén megpihen. Visszanéz, mi van mögötte (hibák, jobbra-balra kanyarodás). De előre is néz, mi van még előtte: célok, rá váró munka, stb. Közben pedig megtörténik a lelki és fizikai erőgyűjtés, amíg nyugodtan áll.

Végül egy történetet szeretnék idézni, ami nagyon jól bemutatja, hogy ki mit ér el a munkához és a pihenéshez való hozzáállásával: *„Egy nap egy horgász egy csodaszép tengerparton heverészett, horgászbotja ott volt kitémasztva a homokban, és egy szál horgászszinór lógott bele a csillogó kék habokba. Élvezte a délutáni nap melegét, és örült annak, hogy halat foghat.*

Arra sétált egy üzletember, aki próbált megszabadulni a munkahelyen rárakódó stressztől. Észrevette a parton üldögélő horgászt, és elhatározta, hogy megkérdezi, miért horgászgat itt ahelyett, hogy keményebben dolgozna magáért és a családjáért. „Így nem fog túl sok halat fogni” - szólt az üzletember a horgászhoz. „Inkább dolgoznia kellene, ahelyett, hogy itt heverészik a parton!”

A horgász felnézett az üzletemberre, elmosolyodott, és így szólt: „És..., mit érnek vele?”

„Hát, akkor nagy hálókat vehetne, és több halat foghatna!” - felelt az üzletember.

„És azzal mit érnek?” - kérdezte a horgász, még mindig mosolyogva.

Az üzletember így felelt: „Több pénzt keresne, és vehetne egy hajót, aztán azzal még több halat foghatna!”

„És azzal mit érnek?” - kérdezte újra a horgász.

Az üzletembert kezdte bosszantani a horgász ismétlődő kérdése: „Akkor nagyobb hajót vehetne, és felvehetne embereket, hogy magának dolgozzanak!” - mondta.

„És azzal mit érnek?” - kérdezte újból a horgász.

Az üzletembert kezdte elfutni a méreg. „Hát nem érti? Egész halászhajó-flotája lehetne, behajózhatná az egész világot, és az emberei fognák a halakat magának!”

A horgász újra csak megkérdezte: „Es azzal mit, érnek?”

Az üzletember arca vörös volt a dühtől, és most már kiabált a horgással: „Tényleg nem érti, hogy olyan gazdag lehetne, hogy soha többet nem kellene dolgoznia életében? Élete hátralevő napjait úgy tölthetné, hogy itt üldögél a parton, nézi a naplementét. Nem lenne semmi gondja a világon!”

A horgász - még mindig mosolyogva - rápillantott, és így szólt: „És mit gondol, most mit csinálók?”¹

Nem lesz senki azzal előrébb, ha nem tartja meg a nyugalom napját. Ha viszont igen, akkor áldottabb és szentebb lesz az élete.

„Uram, aki megáldottad és megszentelted ezt a napot! Kérlek áldd és szenteld meg most az én életemet is! Ámen”

Sipos József (Tiszaújlak, Tiszakeresztúr)
a KRISZ alelnöke

¹ Fején a szöveget 2. Új Remény Alapítvány, 2007. 237. old. Cím: *Mit érek vele?*

Imatémák napokra bontva

<p>Hétfő:</p>	<p>Imádkozzunk azért, hogy Istent olyannak láthassuk, ismerjük, amilyen Ő valójában. Hogy gyülekezeteink ne csak elméletben ismerjék az Ő személyét és hatalmát, hanem valóságosan megtapasztalva, és így tudjanak növekedni az Isten-ismeret által a hitben, és a szeretetben.</p>
<p>Kedd:</p>	<p>Imádkozzunk azokért, akik Isten küldöttei, nevének hírnökei: a lelkipásztorokért, és hitoktatókért; hogy bátran, örömmel és hűséggel tudják végezni a szolgálataikat. Könyörögjünk személyükért, családi életükért is, és ne csak szolgálataikért, hogy el ne vesszen, ki ne égjen a szolgálatok között az „ember”, akit Isten egykor elhívott.</p>
<p>Szerda:</p>	<p>Imádkozzunk a presbitériumokért, hogy felismerjék Isten akaratát a gyülekezeteikre nézve, és aszerint tudjanak együtt munkálkodni. Könyörögjünk azért, hogy ne a világ gondolkodása határozza meg döntéseiket, hanem egyedül Isten szent akarata.</p>
<p>Csütörtök:</p>	<p>Imádkozzunk fiataljainkért, akik már hitben járnak; hogy az Úr segítse, és őrizze meg őket a kísértésekben, a próbákban, árássa szívükbe Szentlelkét, hogy megszentelt életük ragyogjon kortársaik között, Krisztust hirdetve.</p>

„...Szentek legyetek, mert én szent vagyok”

1Péter 1:16 – mondja az Úr.

Egy nemrég olvasott történet jut az eszembe.

Egy gyülekezeti tag, mindenkiben hibát találó asszony, meglátogatta a gyülekezet lelkészét Spurgeon, és előadta az ő észrevételét. Spurgeon az igehirdetések alkalmazásával mindig fehér nyakkendő használt. Az asszony szerint, ez a nyakkendő túl hosszú volt, hivalkodó, és azt kérte: „Ne sértődjön meg a lekipásztor úr, de nyakkendőjéből le kell vágnom. Ollót is hoztam magammal.”

Spurgeon alázattal elfogadta a hölgy észrevételét, és rászánta a nyakkendőjét. Miután levágtak a nyakkendőből, Spurgeon azt mondta: „Nekem is van egy észrevételem: „Az Ön életében is van valami, ami túl hosszú, hivalkodó és sokszor botránkoztató is.” A hölgy nagyon zavartan nézett magán körül. Vajon milyen ruhadarabról van szó, miközben Spurgeon alázatosan engedélyt kért arra, hogy ő is használhassa az ollót. Zavartan ugyan, de a hölgy azt válaszolta: „Természetesen, tiszteletes úr.” „Akkor, nyújtsa ki a nyelvét” – válaszolt a lelkész.

A képmutatás, mások életében való bűn és hibakeresés a legnagyobb akadálya a megszentelődésnek. Sosem másokhoz mérten kell jobbnak, tisztábbnak és hűségesebbnek lenni. A megszentelődés, csak azoknak az életében történik, akik életüket Isten igéjéhez mérik és Jézus Krisztust tartják mesterüknek, példaképüknek.

A 2013-as esztendőben minden imádkozó ember Kárpátalján Isten igéjét tartsa mérvadónak, hogy ne bizakodjon el, ne nézzen le másokat, hanem kellő alázatossággal, jó tanítványként teljesítse küldetését. Isten és önmagunk megismerésére igyekezve, nap mint nap igét kell olvasnunk és imádkoznunk kell. A Kárpátaljai Református Egyház Ifjúsági Szervezetének Imafüzete ebben szeretne segíteni. Szeretettel és tisztelettel ajánlom mindenkinek figyelmébe, mindennapos használatra, hogy senki közülünk úgy ne járjon, mint a történetben említett asszony, és ne legyenek problémáik szálkákkal és gerendákkal.

Tisztelettel:

Zán Fábian Sándor
a Kárpátaljai Református Egyház püspöke